

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΕΝΔΟΞΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΩΝ ΕΚ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩ

Κατὰ τὸ χωρὶς ἔτος Φεβρουαρίου γ'

ΠΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΟΤΛΑΚΗ
ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Ν. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ

Πρωτοπρεσβυτέρου

Τῶν ἐκ Σπετσῶν

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

—
1908

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΩΝ ΕΚ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΧΙΩ.

ΚΑΤΑ ΤΟ 2006 ΕΤΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 3

ΠΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΠΟΥΛΑΚΗ, ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τὸ **Κύριε ἐκέκρυξα** ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ
ψάλλομεν τρία προσόμοια τῆς Ἑορτῆς καὶ τρία τῶν Ἁγίων

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Δόξα τῇ σῇ ἀγαθότητι, Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ πανσόφῳ
προνοίᾳ σου, τρόποις, οἷς ἐπίστασαι, τὰ ἡμῶν προνοούμενος, ὁ σῇ
δυνάμει τοὺς νέους μάρτυρας, ἐνδυναμώτας πυρὶ τοῦ Πνεύματος,
καὶ δείξας χάριτι, ἀπτοήτους ἐμπροσθὲν τῶν δικαστῶν, καὶ λαμ-
πρῶς ἀθλήσαντας, καὶ νίκην στήσαντας.

Νέα πανήγυρις σήμερον, νέα χορεία τερπνῆ, νέα δόξα τῆς
πίστεως! Συνελθόντες ἅπαντες, εὐλαβῶς εὐφημήσωμεν, τοὺς
αὐταδέλφους καὶ νέους μάρτυρας, Σπετσῶν τοὺς γόνους, Χίου τὸ

καύχημα, οἷς ἐκβοήσωμεν, πάντες μετὰ πίστεως: Ὑπὲρ ἡμῶν, Μάρτυρες πανθαύμαστοι, Χριστῷ πρεσβεύσατε.

Δεῦτε συνελθόντες σήμερον, πάντες πιστοὶ εὐσεβῶς, τοὺς λαμπρῶς ἐναθλήσαντας, νικηφόρους μάρτυρας, εὐλαβῶς εὐφημήσωμεν, τοὺς ἐκ τῆς Σπέτσας ἀναθλαστήσαντας, καὶ ἐν τῇ Χίῳ λαμπρῶς ἀθλήσαντας, θεῖον Σταμάτιον, σὺν τῷ Ἰωάννῃ τε, τοὺς ἀδελφούς, εὖςπερ νέους μάρτυρας, ἡ χάρις ἐδειξε.

Δ ό ξ α. Ἦχος α'.

Ποίημα Νικηφόρου Καλογερά

Ἀρχιεπισκόπου πρώην Πατρῶν

Ἐνεθάρρυνέ ποτε ἐν τῷ σταδίῳ τὸν Νέστορα ὁ μεγαλομάρτυς Δημήτριος· ἐνθαρρύνει νῦν ἐν τοῖς μαρτυρικῶς παλαιάμασι τοὺς νεομάρτυρας ὁ ἱερομάρτυς Πλάτων ὁ τοισολβίος. Ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐγύμναζε τῆς Θεσσαλονίκης τὸ ἀγλαΐσμα τὸν παλαιστήν· ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἀλείφει τοὺς ἐκ Σπετσῶν στεφανίτας ὁ κλεινὸς τῆς Χίου Ἱεράρχης. Τοῦ μυροβλύτου ἢ προτροπῆ ἐνεδυνάμωσε τὸν ἀθλητὴν εἰς τὸ καταβαλεῖν τοῦ Λυαίου τὴν ἐπαρσιν τοῦ ποιμενάρχου ἢ εὐχὴ ταῖς ἀπειλαῖς καὶ ταῖς ἐπαγγελίαις τοῦ τυράννου ἀδούλωτον ἀποφαίνει τῶν νεομαρτύρων τὸ φρόνημα. Τότε ὁ σθεναρὸς στρατηλάτης Δημήτριος προέδραμε τοῦ Νέστορος εἰς τῆς αἰοδίου δόξης τὰ σκηνώμακτα· νῦν ὁ γηραιὸς ἀρχιθύτης εἰς τοὺς θεῖους θιλάμους προπέμπει τῇ μαρτυρικῇ ἐστεμμένους αἰγλῇ τοὺς νεομάρτυρας. Ὡ τῆς ἡμῶν μακαριότητος, νέοι στεφανῖται, Ἰωάννη, Σταμάτιε καὶ Νικόλαε! οἶα χορεῖα ἐν οὐρανῷ ἐμπολιτεύεσθε· οἶω κλέει τὴν ἐπίγειον ὑμῶν πατρίδα περιβάλλετε! Νέοι ὄντως ἀστέρες, τοῖς παλαιοῖς ἰσοφειγγεῖς ἀνεδείχθητε. Λαμπρὰ ἡμῖν ὑποδείγματα τῆς ζώσης εἰς Χριστὸν πίστεως κατελίπετε, ᾧ ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν τελούντων εὐλαβῶς τὴν ἑορτὴν ὑμῶν τὴν αἰοδιμον.

Κ α ε ν ο υ ν, τῆς Ἑορτῆς

Ἀναγνώσματα ζήτει Ἀπριλίου 23.

Εὖς τὴν Λεττήν. Ἦχος α'.

Δεῦτε πιστοὶ συνδραμόντες ἐκ πόλου θεασόμεθα θείαμα ξένον. Νέους ἀειθλεῖς, ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς νεότητος συμπλακέντας τοῖς αἰμοβοροῖς καὶ ἀπίστοις ὀθωμανοῖς, καὶ ἀνδρείως ἐνσπάντας τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ· τὴν ὄρρὸν τὴν ἐκείνων κατέβαλον, καὶ στεφάνους λαβόντες μαρτυρικούς, νικηφόροι εἰς οὐρανοὺς ἀνίπτανται, παριστάμενοι τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός καὶ πρεσβεύοντες αὐτῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Ἐγκώμιον ἄνθεσι καὶ ἀειθαλέσι κλάδοις, τὰς ἀθλητικὰς κορυφὰς τῶν νεοθαλῶν ἀθλητῶν μελωδικῶς καταστέψωμεν· χαίρετε, ἐκβοῶντες αὐτοῖς, τῆς ἀληθείας ὀπλιταὶ καὶ τῶν συγγενῶν ὀρθοδόξων στερέωμα· χαίρετε, ἀδελφοὶ παμφίλεις καὶ τῶν συγγενῶν καὶ πατρῶν τὸ καύχημα· χαίρετε, Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη, τῶν νεομαρτύρων ἢ προσθήκη καὶ τὸ ἐκπλήρωμα. Δι' ὃ μὴ παύσησθε πρεσβεύειν αἰεὶ ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν.

Ἦχος γ'.

Κεκλεισμένοι ἐν φρουρᾷ καὶ ἐν ζοφώδι σκότει καταχόμενοι, ἐν νηστεῖαις καὶ εὐχαῖς τὸν Θεὸν τῷ ὄλῳ ἰκέτευον καὶ ἀλλήλοις ἑαυτοὺς θαρσοποιούντες οὕτως ἐκραύγαζον: Ἀντιστῶμεν τοῖς ἐχθροῖς καὶ μὴ προδῶμεν πίστιν ἀμώμητον· δῶμεν σῶμα τὸ φαρτὸν καὶ ἀπολαύτωμεν στέφος τὸ ἄφθαρτον, ἀντιστῶμεν πρὸς καιρὸν καὶ μετ' ὀλίγον μένει ἡμᾶς ἄνεσις, εὐφροσύνη τε εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

Δ ό ξ α. Ἦχος πλ. α'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον χαρμωσύνως πανηγυρίζει καὶ ἐγκαυχωμένη βοᾷ: Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος· ἰδοὺ γὰρ καὶ νῦν νέαι μάρτυρες τὸν ἐρυθρόν μου χιτῶνα, τοῖς μαρτυρικοῖς αὐτῶν αἵμασιν ἐρυθραίνουσι, καὶ στολὴν νέαν ἐπαμφιένουσιν. Ἡ γὰρ ἐμὴ δοξα οὐδέποτε γηράσκει. Δι' ὃ καὶ γὼ τοὺς ἐμὲ δοξάζοντας ἀντιδοξάζω, καταστέφουσα αὐτοὺς τοῖς ἀμαράντοις στεφάνοις καὶ συναριθμοῦσα, σὺν τοῖς χεροῖς τῶν ἀρχαίων, συνευφραίνεσθαι καὶ τρυφᾶν αἰώνια.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε ἐξεδόθη καθ' ὑμῶν, ψῆφος ἢ πικρὰ τοῦ θανάτου καὶ ἡ ἀποφασίς, τότε ἀγαλλόμενοι δρόμον ἐτρέχετε, θαρσαλέως κραυγάζοντες, καὶ μεγαλοφῶνας, τοῖς παρατυγχάνουσι: Χριστιανοὶ ἐσμέν, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ τὸν αὐχένα, ξίφει προδίδομεν πόθῳ, ἵνα βασιλείας ἐπιτύχωμεν.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅλη καὶ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, πόθῳ τὴν ὁδὸν τελειῶσαι, τὴν τῆς ἀθλήσεως ἔφειν κτησάμενοι, ὥσπερ ἠκούσατε, τὴν φωνὴν τοῦ δικάζοντος, τὴν ἐξενεχθεῖταν, δοξάν ἀνεπέμψατε τῷ τῶν ἀπάντων Θεῷ· ἦθεν καὶ τὸ ξίφος ὀρώντες, ἄφοβοι ἐφαίνεσθε πᾶσι, καὶ ἀκαταπτώητοι μακάριοι.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ....

Δρόμον μαρτυρίου τὸν καλόν, χαίροντες ἠνύσατε πόθῳ, ἀξιοθαυμαστοί, ἐνδοξε Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη σοφέ, καὶ σφαγέν-

τες ἀνίπτασθε, ταῖς ἄνω χορείαις, σὺν μαρτύρων τάγμασι συνευφραίνόμενοι, καὶ σὺν Ἰσιδώρῳ καὶ Μάρκῳ, καὶ τῷ Ἀγγελῇ τοῖς ἐν Χίῳ, ἐνδοξοὶ αἰεὶ συναριθμούμενοι.

Δ ό ξ α. Ἦχος πλ. β'.

Ἐορτὴ χαρμωσύνως ἐπέλαμψε τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερον, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα ἅπαντας, ἐγκαυχωμένη αὐτῇ βοᾷ: Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, τοῖς τῶν νεοφανῶν ἀθλητῶν ἀγωνίσμασι, τοῦ Ἰωάννου καὶ Σταματίου, οἱ ἐν Χίῳ τὴν πάλην ἐνοστήσαντες, τῶν Ἀγαρηνῶν τὴν μανίαν κατήσχυαν καὶ μαρτυρικῆς τιμῆς ἤξιώθησαν· διὸ καὶ πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ πάντων τῶν πιστῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην αὐτῶν.

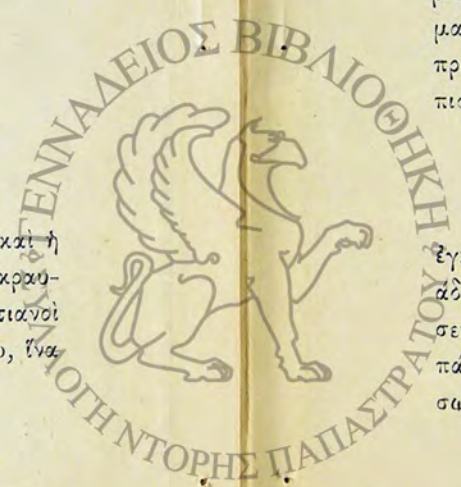
Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοὺς εὐκλεεῖς τῶν Σπετσῶν γόνους καὶ τῆς Χίου τὰ θεῖα ἐγκαλλωπίσματα, τοὺς πυρσοφειγγεῖς φωστῆρας, τοὺς ἐν τῇ πλειάδι τῶν νέων μαρτύρων ἀγλαοφανῶς σελαγίζοντας, Νικόλαον τὸν σεπτόν, σὺν τοῖς κλεινοῖς Ἰωάννῃ καὶ Σταματίῳ τοῖς ὁμαίμοσι, πάντες οἱ τῶν ἄθλων αὐτῶν θαυμασταί, συνελθόντες ὑμῖνοι τιμήσωμεν, Χριστὸν τὸν ἀθλοθέτην καὶ βραβευτὴν αὐτῶν δοξάζοντας.

Ἐτερον ἦχος γ'. Μέγαν εὐρατο.

Νεοὶ μάρτυρες, ἀναφανέντες, πλάνην ἤλεγξαν, ὀθωμανούντων, οἱ καρτερώτατοι θεοὶ αὐτάδελφοι, ὁ Ἰωάννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος, Σπετσιοτῶν τὸ λαμπρότατον γέννημα, λαμπρῶς ἤθλησαν, καὶ νίκης στεφάνους ἔλαβον, σωθῆναι δεόμενοι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Χαῖρε κεχαριτωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Κάθισμα εἰς τὴν α΄ στιχ. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Νικόλαον τιμῆσωμεν, Ἰωάννην, Σταμάτιον, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθές πατήσαντας, καὶ ἀπίστων πᾶσαν ἰσχὺν ἐδαφίσαντας. Ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν ἀγγέλοις χορεύουσι· δι' ὃ πιστεῖ βοήσωμεν: Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα ἤχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Συνελθόντες εὐλαβῶς, ἅπας λαὸς τῶν εὐσεβῶν, εὐφημῶμεν λαμπρῶς, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητάς, σὺν Νικολάῳ ἐκλάμπσαντας ἐκ νῆσου Σπέτσας, ἀθλήσαντας λαμπρῶς, ἐν Χίῳ σήμερον, ἀπίστους δὲ ἐχθρούς, τῇ θείᾳ χάριτι, καταβαλόντας, στέψωμεν τοὺς νικηφόρους, ἀναδραμόντας, μετ' εὐφροσύνης εἰς τὴν ἄνω βασιλεία.

Καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς ὁμοιον

Νηπιᾷζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν.

Ἐἰς τὴν β΄ στιχ. Ἦχος Γ'. Τὴν ὠριότητα

Λαμπρῶς ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε, μάρτυρες ἐνδοξοί, θεῖοι Σταμάτιε, σὺν Ἰωάννῃ τῷ κλεινῷ, αὐταδέλφει κατὰ φύσιν· κατὰ χάριν πάλιν δέ, πολλῷ μᾶλλον ἐδείχθητε, ὄντως οὐρανόφρονες καὶ μαρτύρων ὁμόσκηνοι· δι' ὃ μαρτυρικαῖς ἰκεσίαις, κέσμον ἐκ πλάνης ἐκλυτροῦσθε.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς ὁμοιον:

Ἐκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα

Μετὰ τὸν πολυέλεον

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον

Ἐορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν τιμίαν ἀθλήσιν, τῶν νεοἰθλων ἀθλητῶν, εὐφραينوμένη καὶ μέλπουσα, τὰς ἀριστείας αὐτῶν καὶ παλαιίσματα.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς Ἐορτῆς

Ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, σὲ Θεὲ Λόγε, ἡ Παρθένος Δέσποινα, προσάγει νῦν ἐν τῷ ναῷ, Συμεῶν δὲ δεξάμενος: Νῦν ἀπολύεις, ἐκραύγαζε, Δέσποτα.

Οἱ ἀναβαθμοί· προκειμένοι:

Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν

Ὁ Ν'. ψαλμός.

Δόξα: Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν: Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἰδιόμελον, ἤχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ νῆσος Σπέτσοι ταῖς τῶν ἀθλοφόρων αὐγάζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς αἵμασιν ὠραῖζομένη, σὺν τοῖς ἐν Χίῳ βοᾷ: Νικόλαε, Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη, μάρτυρες σεπτοί, μὴ παύτησθε πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Κανὼν τῶν Ἀγίων.

Ὁ ὅ ἡ ἀκροστιχίς:

Θεῖοι μάρτυρες, δωρήσασθε χάριν. Ἄνθιμος.

Ῥοδὴ α'. ἤχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Θεὲ τῶν ὄλων, πλυστουργέ τῆς κτίσεως, ταῖς τῶν μαρτύρων λιταῖς, πέμψον χάριν, ἀνυμνήσαι μέλλοντι, τοὺς ἱεροῦς ἀγῶνάς τε, τὴν λαμπρὰν μαρτυρίαν καὶ τὴν αἰσίαν τελείωσιν, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφόρων σου.

Εχοντες πίστιν στερεάν, πρὸς Κύριον, τὰς συμφορὰς τῶν δεινῶν, ὧν αἱ περιστάσεις καθ' ὑμῶν ἐπέφερον, βουλὴν Θεοῦ ἠγήσασθε καὶ γενναίως ἀθλήσαι ὑπὲρ τῆς πίστεως εἴλεσθε καὶ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Ἰνα σωθῶμεν καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, νῦν ἀντιπῶμεν κελῶς, καὶ ταῖς τῶν τυράννων ἀπειλαῖς μὴ πτήξωμεν, συνομιλοῦντες ἔλεγον οἱ γενναῖοι: ὀπλιταί, ὁ γενναϊόφρων Σταμάτιος σὺν τῷ Ἰωάννῃ οἱ πάνσοφοι.

Θεοτοκίον

Ολον ἐδέξω ἐν νηδύϊ πάναγνε, τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, Θεόν τε καὶ Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, ὃν οἱ γενναῖοι μάρτυρες εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐν τῷ σταδίῳ ἐκήρυξαν, ὡς Θεὸν τῶν ὄλων καὶ Κύριον.

Ῥοδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἰσον ἔχοντες ζῆλον, ἴσον καὶ τὸν ἔρωτα ὑπὲρ πίστεως, ἡ δυὰς ἡ θεία τῶν καλῶν ἀδελφῶν ἡ ὁμότροπος, ὁ Σταμάτιός τε καὶ Ἰωάννης οἱ γενναῖοι, εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξαν.

Μετανοίας τὸν δρόμον, ἐν τῇ φυλακῇ κεκλεισμένοι διήνουν, προσευχαῖς καὶ ὕμνοις ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ δεόμενοι, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, τοῦ κατ'ἐπέμψαι αὐτοῖς χάριν, καὶ ἰσχύϊν οὐρανοθεν δωρήσασθαι.

Ἀδελφοὶ συμφρονοῦντες, καὶ ἀδελφικὸν τὸν ἔρωτα ἔχοντες, συλλαλοῦντες ἄμφω, ἀντιστῶμεν ἀνδρείως, ἐκραύγαζον, τοῖς πικροῖς διώκταις, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ σχόντες, τοὺς τῆς Ἄγαρ ἐγγόνους αἰσχύνομεν.

Θεοτοκίον

Ρητορεύειν οὐ σθένει γλῶσσά τε καὶ νοῦς, ὦ Παρθένε θεό-
νυμφε, τοῦ λαλεῖν τὸ θαῦμα τῆς ἀσπόρου λοχείας τοῦ τόκου σου, πῶς ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ οὐρανοῦ Πατρός πέλων, Συμεῶν ἐν ἀγκάλαις κατέχεται.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου.

Ἀθλήσαντες καλῶς, ἐκομίσασθε στέφος, ἀθλήτεις λαμπρόν, ὃ αὐτάδελφοι θεῖοι, Σταμάτιε ἐνδοξε, Ἰωάννη μακάριε, ὄντως μάρτυρες, τῆς ἀληθείας φανέντες, ἐκομίσασθε τοῦ μαρτυρίου τὸ στέφος, αἰεὶ εὐφραίνόμενοι.

Δόξα καὶ νῦν, τῆς ἐορτῆς.

Ῥοδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε

Τί πρὸς αὐτὸν ἡ σήμερον ἀποθάνωμεν ἢ εἰς χρόνους ὑστερον θνηξώμεθα; σήμερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀγὼν ὑπάρχει, μὴ δειλιάσωμεν θάνατον, μὴ πτήξωμεν τυράννους, ἀντιστῶμεν δὲ μάλλον καὶ ὑψώσωμεν πίστιν ὀρθόδοξον.

Υμνοις ἄει καὶ προσευχαῖς καὶ δεήσεσι πεφραγμένοι, ὡσπερ θυρεοὶς καλοῖς, μεγαλοφώνως οἱ ἀθληταὶ εὐθαρσῶς ἐβόων, ὁ Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης τε : Ὑμᾶς ὦ διώκται, οὐ δειλιῶμεν, τὰς βασάνους οὐ προοῦμεθα, οὐ πρόσκαιρον θάνατον.

Ροαῖς θερμῶν καὶ γλυκυρρόων δακρῶν τε, ἰκετεύειν Θεὸν οὐκ ἐπαύσασθε, ἐν τῇ φρουρᾷ ὄντες τῇ δεινῇ κατακεκλεισμένοι ἐπὶ δεκτῶ ὀλοκλήρους ἡμέρας τε καὶ νύκτας καὶ Θεὸν λιπαροῦντες, καταπέμψασθαι δύναμιν ἄνωθεν.

Θεοτοκίον

Επὶ τὴν σὴν νῦν Θεοτόκε ἀντίληψιν, προσφεύγοντες, δύναμιν ἐδέξαντο, οἱ ἀθληταί, καὶ καταβαλεῖν ἰσχυσαν δυνάμει, τοὺς ἐκ τῆς Ἄγαρ ἐχθροὺς ἡμῶν, καὶ σὲ Θεοῦ Μητέρα, καὶ βοήθειαν πάντων, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐκήρυξαν.

ᾠδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Σὲ Θεὸν τῶν ἀπάντων, σὲ καὶ βασιλέα ἀπάσης τῆς κτίσεως, οἱ στερροὶ ὀπλῆται, Ἰωάννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος, εὐθαρσῶς ἀθλοῦντες, ἐν εὐτολμίᾳ ἀνεβόων : Τὸν Χριστὸν οὐκ ἀρνούμεθα πώποτε !

Δωρεὰς παμμεγίστους, καὶ τιμὰς καὶ δόξας, καὶ τᾶλλα ἅπαντα, ἀπειλὰς τε αὔθις καὶ πικρὰς τιμωρίας, ἅς προὔτεινον, πτύοντες ἐβόων· οὐ ταῖς θωπείαις θελγόμεθα, οὐ προοῦμεθα θάνατον πρόσκαιρον.

Ὡς ὄντως νῦν πληροῦται, εὐαγγελικῶν ῥημάτων ἡ ἔννοια· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ πληροῦται ὡς εἴρηται· οἱ γὰρ νέοι οὗτοι, καταβαλόντες τοὺς τυράννους, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυναν.

Θεοτοκίον

Ρητορεύειν οὐ σθένει γλῶσσα καὶ διάνοια τὰ σὰ θυμᾶτια, Παναγία Κόρη, πῶς ὁ ὢν ἐν ὑψίστοις καθήμενος ταῖς χερσὶ κρατεῖται τοῦ Συμεῶν, καθάπερ βρέφος, καὶ ἀγκάλαις ταῖς σαῖς ἐνθρονίζεται.

ᾠδὴ ς΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία ἡ πάνσοφος, τρόποις οἷς οἶδεν αὐτῇ, τὰ πάντα διέπουσα, καὶ ὑμᾶς ἠυδόκησεν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, μαρτυρίου στέφει στέψασθαι.

Σὴν παρρησίαν εἰδὼς ὁ τύραννος, ὦ Σταμάτιε, καὶ ἄκων ὁμολογεῖ, τὸν ἐνθερμον ἔρωτα τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου· διὰ τοῦτο αὔθις τὴν ἀπόφασιν ἐκδέδωκε.

Θεοτοκίον

Ἄγία Μήτηρ Θεοῦ, τῶν ἀθλητῶν ἡ βοήθεια, βοήθησον καὶ ἡμῖν, αὐτῶν ταῖς δεήσεσι, καὶ δώρησαι λύτρωσιν, καὶ δεινῶν τὴν λύσιν καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ΄. Ἡ παρθένος σήμερον.

Ἐγκωμίων ἀνθεσι, στεφάνους πλέξωμεν πόθῳ, καὶ τὰς κάρας στέψωμεν, τῶν νεοθλῶν μαρτύρων, κράζοντες ψυχῆς ἐκ βάθους αὐτοῖς καὶ πόθῳ : Μάρτυρες γενναῖοι ὄντως τῆς εὐσεβείας, μὴ ἐλλείπητε πρεσβεύειν, πρὸς τὸν Δεσπότην, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Ὁ οἶκος

Ἀνδρείως ἀγωνισάμενοι οἱ καρτερόψυχοι καὶ κάλλιστοι αὐτάδελφοι, καὶ εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ἐν τῷ σταδίῳ κηρύξαντες, κατέπτυσαν τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς καὶ θωπείας καὶ εὐθαρ-

σῶς τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες Θεὸν τοῦ παντός, τὸν διὰ σπά-
θης θάνατον ἐπέθησαν, ὁ γενναῖος Ἰωάννης καὶ ὁ καρτερόφρων
Σταματίος, τὸ τῶν Σπετσιωτῶν καύχημα καὶ τῆς Χίου πάσης
τὸ στήριγμα, οὓς ἐγκωμίων ἀνθεσι καὶ μαρτύρων στεφάνοις Χρι-
στὸς ἔστεψεν, ὡς ἀθλητὰς τε καὶ μάρτυρας, εἷς καὶ ἡμεῖς ἐν πί-
στει βοήσωμεν: Μὴ ἐλλείπητε πρεσβεύειν πρὸς τὸν Δεσπότην τοῦ
δικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τῆ γ' τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου μηνίμην ἐπιτελοῦμεν τῶν
Ἁγίων ἐνδόξων Νεομαρτύρων Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν
ἀδελφῶν, καὶ Νικολάου, τοῦ συναθλητοῦ αὐτῶν, τῶν ἐκ
Σπεσιῶν καταγομένων καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων κατὰ τὸ
ἔτος αὐχβ'.

Στίχοι

*Βαβαὶ τοσαύτης ἀδελφῶν εὐθαρσίας !
Σπεύδουσιν ἄμφω τίς ἐκτιμηθῆ πρῶτον !
Στεφηφόροι ἀνίπτασθε μάρτυρες ἐν Οὐρανοῖς.*

**Μαρτύριον καὶ βίος τῶν Ἁγίων ἐνδόξων νεο-
μαρτύρων καὶ ἀδελφῶν Σταματίου καὶ
Ἰωάννου καὶ Νικολάου τῶν ἐκ Σπεσιῶν
καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων.**

Ἦς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξι-
χνίαστοι ! μὲ κάθε δίκαιον ἠμπορεῖ τις θαυμάζων νὰ φωνάξῃ·
διότι τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἡ πάνσοφος καὶ πανάγαθος
πρόνοια τὰ πάντα οἰκονομεῖ, οὔτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δύναται
νὰ τοὺς χωρέσῃ, οὔτε ἡ διάνοια νὰ τοὺς διακρίνῃ, οὔτε ἡ γλῶσσα
νὰ τοὺς λαλήσῃ. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς
κελεύει. Ὁ Σαουλ ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὰς χαμένους ὄνους τοῦ πατρὸς
του, καὶ ἡ θεὰ πρόνοια χειροτονεῖ αὐτὸν βασιλεῖα τοῦ Ἰσραήλ.
Ὁ Δαυὶδ πηγαίνει τροφὰς εἰς τοὺς ἀδελφούς του εἰς τὸ στρατό-

πεδον, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια ψηφίζει αὐτὸν καὶ ἀποδεικνύει
νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον τοῦ ἀλλοφύλου ληστάρχου Γολιάθ. Οἱ
καλοὶ οὗτοι νέοι ἐξέρχονται τῆς πατρίδος των νὰ πραγματευθῶσι,
νὰ κερδίσουν πλοῦτον πρόσκαιρον, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια μὲ
αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς προσκαλεῖ νὰ λάβουν κέρδος μέγα καὶ
σχεδὸν πάντῃ ἀνέλπιστον. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε,
καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι !

Ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν πατρίδα των οἱ καλοὶ ἀδελφοὶ διὰ
κέρδος προσωρινὸν καὶ ἡ δυστροπία τῶν καιρῶν τοὺς φέρει εἰς τὸν
λιμένα τῶν μαρτυρικῶν ἀγῶνων καὶ τοὺς ἀποδεικνύει στεφανη-
φόρους καὶ νικηφόρους μάρτυρας. Πλὴν διὰ νὰ καταλάβῃ ἕκαστος
τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μαρτυρίου των πῶς ἠκολούθησεν ἄς τὴν διηγη-
θῶμεν ἐν συντομίᾳ.

Οὗτοι οἱ νεοφανεῖς μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, οἱ καλοὶ ἀδελ-
φοὶ, οἱ λαμπροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, ἦσαν γέννημα καὶ
θρέμμα τῆς νήσου Σπεσιῶν, ὁ πατὴρ αὐτῶν ὠνομάζετο Θεόδωρος
Γκίνης τὴν ἐπωνυμίαν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Ἀννέζω. Οὗτοι λοιπὸν
οἱ καλοὶ ἀδελφοί, ἐπειδὴ εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ πατὴρ αὐτῶν πρὸ χρό-
νων, ἔχοντες δὲ μετρίαν κατάστασιν καὶ ἀνατραφέντες οἱ καλοὶ
οὗτοι νέοι ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς των, ἀφ' οὗ ἔφθασαν
εἰς ἡλικίαν ἐπραγματεύοντο (ἐμπορεύοντο) εἰς μικρὰς πραγμα-
τείας (μικρὸν ἐμπόριον) κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐνοπιῶν των.
Κατὰ δὲ τὸ χιλιεστὸν δεκακοσιοστὸν εικοστὸν δεῦτερον ἔτος
(αὐχβ) ἐνῶ ἐταράχθη γῆ καὶ θάλασσα ἀπὸ τὴν γενομένην
ρεβολατσιόνε, ἦτοι ἐπανάστασιν, κατὰ τῶν ἀσεβῶς καὶ παρα-
νόμως τυραννούντων Ὁθωμανῶν, ἐξῆλθον καὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ
νέοι τῆς πατρίδος των διὰ νὰ πραγματευθῶσι. Περιερχόμενοι
λοιπὸν καὶ πραγματευόμενοι, ἔχοντες δὲ τὸ πλοῖόν των (καί-
κιον) φορτωμένον ἔλαιον, ἀπὸ δυστροπίας τῶν ἀνέμων καὶ
θαλασσοτραχὴν κατήντησαν νὰ πέσουν ἀντικρὺ τῆς νήσου Χίου
πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς, τὸ λεγόμενον Τζεσμέ, εἰς τὸ μέρος

τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Λάτσατα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐξοκειλαντες ἐξήλθον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐφανερώθησαν εἰς τινα χριστιανὸν τὸν ὁποῖον ἐλευώρησαν ὅτι ἦτο τῶντι χριστιανός, ἐφανερώθησαν λέγων εἰς αὐτὸν τί ἄνθρωποι ἦσαν, καὶ τὸν παρεκάλεσαν δίδοντές του καὶ ἄρκετὰ γρόσια διὰ νὰ τοὺς οἰκονομήσῃ τὰ ὅσα ἐχρειάζοντο, τροφὰς καὶ ἄλλα ὅσα ἐχρειάζοντο πρὸς διόρθωσιν τοῦ πλοίου των. Ἐκεῖνος ὅμως ἀντὶ νὰ τοὺς οἰκονομήσῃ ὡς ὑπεσχέθη, ἐφάνη ἄλλος Ἰούδας καὶ πηγαίων εἰς τὸν ἐκ τ' Ἀγᾶν τοῦ τόπου του τοὺς ἐπρόδωκε καὶ πέρνων ἀνθρώπους τοῦ Ἀγᾶ ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦσαν ἔξαφνα. Ὅθεν μὴ ἔχοντας ποῦ νὰ καταφύγωσι τοὺς συνέλαβον ἦσαν ὄλοι ἑπτὰ, οἱ δύο φεύγοντες ἐθανατώθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς δὲ τρεῖς, τὸν πλοίαρχον (ὡς ἔλεγον) καὶ τοὺς δύο ἀυταδέλφους τούτους συλλαβόντες τοὺς ἔφερον εἰς Χίον καὶ τοὺς παρέδωκαν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον Πασᾶν ἦτο δὲ ἡ εἰκοστή ἕκτη τοῦ Ἰανουαρίου. Ὁ δὲ Πασᾶς παραστήσας αὐτοὺς ἔμπροσθέν του, ἐξετάσας αὐτοὺς καὶ μαθὼν ὁποῖοι ἄνθρωποι ἦσαν, ἐπρόσταξε τοὺς μὲν δύο ἀδελφοὺς νὰ τοὺς κλείσουν εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, τὸν δὲ γερροντότερον (ὡς λέγουσι) Νικόλαον νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρον εἰς τὴν πεδιάδα ἢ ὁποῖα ὀνομάζεται Βουνάκι καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, τὸν ὁποῖον παρεκίνουν καθ' ὄλον τὸν δρόμον νὰ τουρκίσῃ καὶ νὰ τοῦ χαρίσουν τὴν ζωὴν. Οὗτος δὲ ἀπεκρίθη: «Τώρα πλέον θὰ κάμω ἐγὼ νέον κόσμον; Ὅχι, Χριστιανός ἐγεννήθην καὶ Χριστιανός θ' ἀποθάνω δὲν ἀρνούμι τὴν πίστιν μου!». Καὶ οὕτω φθάσαντες εἰς τὸν διωρισμένον τόπον τὸν ἀπεκεφάλισαν, εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Τοὺς δὲ νέους ἔχοντας φυλακισμένους εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν τοῦ κάστρου, διώρισε δύο ἀνθρώπους ἰδικούς του, ἕνα Χίον Σερῖφ Τσαούσην ὀνομαζόμενον καὶ ἕνα Λαζὸν Πεσκηρτζίμπατιν τὴν ἀξίαν, ἄνθρωποι καὶ οἱ δύο κάκιστοι καὶ παμπόνηροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἔταξεν ὁ Πασᾶς μεγάλας δωρεὰς καὶ χαρίσματα, ἄν δυνηθῶσι νὰ τοὺς καταπέσουν νὰ τουρκίσουν μὲ ἀπειλὰς βρασάνων, ἢ μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν. Εἶχε

γὰρ ὁ κατάρτος μεγάλον πόθον νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τουρκίσουν, λογιζόμενος τοῦτο ὡς προκοπὴν του καὶ ὡς τιμὴν του μεγάλην· καθὼς ἔλεγον οἱ παρευρεθέντες ἐκεῖ ὅτι εἶπε: «μὰς συμφέρει πολὺ νὰ ἔχωμεν τοιοῦτους ἀνθρώπους εἰς τὴν πίστιν μας». Λαβόντες λοιπὸν οἱ δύο οὗτοι τὴν τοιαύτην προσταγὴν ἀπὸ τὸν Πασᾶν, τί δὲν ἔκχμαν, τί δὲν ἐμεθοδεύθησαν· δὲν ἔπαυσαν οἱ κατάρτοι καθ' ὄραν καὶ στιγμὴν κινούντες πάντα λίθον (κατὰ τὴν παροιμίαν) πό·ε μὲ ὑποσχέσεις μεγάλων δωρεῶν καὶ ἀξιομάτων, πότε μὲ ἀπειλὰς βρασάνων καὶ τιμωριῶν· πλὴν οἱ καλοὶ νέοι ἔμενον στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι, ὥστε ὁποῦ καὶ μὲ μεγάλην τόλμην τοῖς ἀντέλεγον.

Ἀφοῦ παρήλθον ἑπτὰ ἡμέραι, χωρὶς νὰ δυνηθῶν παντελῶς νὰ τοὺς διασείσουν ἀπὸ τὴν στερεάν των πίστιν, πηγαίνοντες καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Πασᾶν, τῷ λέγουσι: «Ἀφέντη, αὐτοὶ ἔκαπαλαβαν πῶς βάσανα δὲν τοὺς κάμνομεν καὶ διὰ τοῦτο κρατοῦν καλὰ τὸ πείσμα των. Λοιπὸν νὰ μᾶς δώσης τὴν ἀδειαν νὰ τοὺς ἐπιβάλωμεν τιμωρίας, ἵσως τότε δυνηθῶμεν νὰ τοὺς καταπέσωμεν· διότι μὲ μεγάλην τόλμην ἀντιστέκονται καὶ ἀντιλέγουσι.» Ὁ δὲ πασᾶς ἀκούσας ταῦτα ἐστάθη ὀλίγην ὄραν συλλογιζόμενος, ἔπειτα τοῖς λέγει: «Αὐτοὶ οἱ γκιαούριδες τὸ ἔχουν τὸ ταμπέτι καὶ σὰν βάλουν τὸ πείσμα των εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς μεταβάλῃ κανεὶς. Εὐκολώτερον κόπτει τις τὴν κεφαλὴν των ἢ τὸ πείσμα καὶ ἰνάτι των». Αὐτὰ εἶπεν εἰς τοὺς εὐρεθέντας ἐκεῖ παρόντας Ἀγάδες, τὰ ὁποῖα, ὦν παρὼν καὶ εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας, Χατζῆ Πολυχρόνης τὸ ὄνομα, τὰ ἤκουτεν ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα τοῦ Πασᾶ. Καὶ ἀκόμη εἶπεν: «Αὔριον παίρνει τέλος αὐτὸς ὁ μαντές.» Οἱ δὲ καλοὶ νέοι ὄντες εἰς τὴν φυλακὴν κεκλεισμένοι χωρὶς νὰ τοὺς εἴπῃ τις προεγνώρισαν, ὡς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἔχουν νὰ τελειώσουν τὸν κλὸν ἀγῶνα, καὶ χαίροντες ἔλεγον εἰς τοὺς συμφυλακισμένους: «Αὔριον, ἀδελφοί, τελειώνομεν τὴν ζωὴν· αὔριον εἶναι ἡ ὀλοῦστρινὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς μας.» Ὅθεν ἐζήτησαν νὰ τοὺς φέρουν

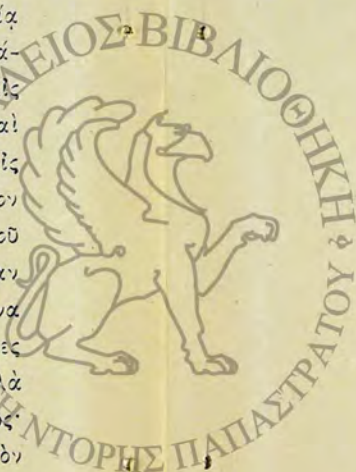
κρυφὰ καλαμάρι καὶ χαρτί καὶ ἔστειλαν ἔγγραφον τὴν ἐξομολόγησίν των εἰς τὸν Ἅγιον Χίου, ζητοῦντες νὰ κάμῃ τρόπον νὰ τοὺς ἀξιώσῃ τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς τοὺς ἐμήνυσε μετὰ τὴν ἰδίαν γυναῖκα, ἐπειδὴ ἄλλος δὲν ἐμβαινεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐκτὸς μόνον μία γυνὴ Φράγκα τὸ ὄνομα, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος, Ἀγαπητὸς τὸ ὄνομα, ἦτο καὶ αὐτὸς κλεισμένος εἰς τὴν ἰδίαν φυλακὴν δι' ἄλλην αἰτίαν, τοῖς ἐμήνυσε λέγων νὰ στέκουν στερεοὶ καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν μετὰ προσευχὰς καὶ δάκρυα καὶ νὰ μὴ δειλιάσουν παντελῶς τὸν θάνατον, διότι τοὺς ἀναμένει ἡ δόξα τοῦ παραδείσου, νὰ συγχαίρωνται μετὰ τοὺς μάρτυρας αἰῶνια. Παρήγγειλε δὲ καὶ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ὑπάγῃ τὴν αὐγὴν νὰ τοὺς ὑπάγῃ τὰ Ἀρχαντα Μυστήρια, ἐπειδὴ ἱερεὺς ἢ ἄλλος χριστιανὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἦτο ἀδύνατον. Οἱ δὲ καλοὶ νέοι ἀκούσαντες τὰς διαταγὰς καὶ νουθεσίας τοῦ Ἀρχιερέως ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γυναικὸς, μετὰ δακρύων ἠὲ χαρίστησαν τὸν Κύριον καὶ ἀπέβρισαν ἔλθῃ ἐκεῖνην τὴν νύκτα ἄγρυπνοί, ψάλλοντες παρακλήσεις εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ τοὺς οἴκους αὐτῆς καὶ ἄλλας προσευχὰς ὅσας ἤξευρον καὶ δεόμενοι τῆς Κυρίας Θεοτόκου νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Υἱὸν τῆς νὰ τοὺς χάρισῃ δύναμιν νὰ μὴ δειλιάσουν τὸν θάνατον. Περί δὲ τὴν αὐγὴν ἀπεκραιμήθησαν ὀλίγον καὶ ἐξυπνῶντες εἶπον εἰς τοὺς ἄλλους χριστιανούς: « Ἡμεῖς, ἀδελφοί, σήμερον τελειώνομεν τὸ ταξίδιον τῆς ζωῆς μας. Ὅθεν σὰς παρακαλοῦμεν νὰ δεηθῆτε καὶ σεῖς τοῦ Κυρίου μας νὰ μᾶς χάρισῃ δύναμιν. » Τότε ἔβγαλαν καὶ μερικά φορέματα τὰ ὁποῖα ἐφόρου διπλᾶ καὶ τὰ ἔδωκαν εἰς τοὺς φυλακισμένους ἐκείνους χριστιανούς εἰς ἄλλον ἕνα καὶ εἰς ἄλλον ἄλλο καὶ μερικά ἄσπρα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐκράτουν. Ὅταν δὲ ἐγεινεν ἡμέρα τοὺς ἔστειλεν ὁ Ἀρχιερεὺς τὰ Ἀρχαντα Μυστήρια μετὰ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν προείπομεν, τὰ ὁποῖα ἐδέχθησαν μετὰ δακρύων, καὶ ἀφοῦ μετεδόθησαν τῶν Ἀρχόντων Μυστηρίων ἠὲ χαρίστησαν μεγάλως τὸν Κύριον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγεύθησαν ὀλίγην τροφήν, ἔστειλαν δὲ πάλιν μετὰ τὴν ἰδίαν γυναῖκα τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Ἀρχιερέα, ὅτι τοὺς οἰκονόμησεν

εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτὴν καὶ ὁμοῦ μετὰ τὰς εὐχαριστίας τοῦ ἔστειλαν καὶ μερικά γρόσια, παρακαλοῦντες αὐτὸν ὅταν τελειώσουν νὰ ψαλλῇ τὰ λείψανά των καὶ νὰ τοὺς μνημονεύσῃ. Μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων ἔδωκε προσταγὴν ὁ Πασᾶς νὰ τοὺς ἐκβάλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τοὺς φέρουν κάτωθι τοῦ Σεραγίου ὅπου ἐκάθητο, ὁπισθᾶγκωνα δεδεμένους καὶ νὰ τοὺς ἐρωτήσουν, ἂν θέλουν νὰ τουρκίσουν διὰ νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν των, εἰδεμὴ νὰ τοὺς κόψουν τὰς κεφαλὰς. Εὐθύς ἐτελειώθη τὸ προσταγμα καὶ τοὺς ἔφεραν. Ἦρχισεν ὁ Κιαγιᾶς νὰ τοὺς λέγῃ νὰ ὑπακούσουν, νὰ τουρκίσουν, νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀξιωθοῦν καὶ μεγάλης τιμῆς. Οἱ δὲ μακάριοι μεγαλοφώνως ἔκραζον λέγοντες: « Χριστιανοὶ θὰ ἀποθάνωμεν! Χριστιανοὶ εἰμεθα, χριστιανοὶ ἐγεννηθήμεν καὶ χριστιανοὶ θὰ ἀποθάνωμεν! Δὲν ἀρνούμεθα ποτὲ τὸν Χριστὸν, ἂν μεληθῶν μᾶς κατακόψῃτε μόνον ὅστι θὰ κάμετε κάμετέ το μίαν ὥραν ἀρχήτερα μὴ χάνετε τὸν καιρὸν ματαιῶς. » Ἡμεῖς τὴν πίστιν μας δὲν τὴν ἀρνούμεθα ποτὲ! » Αὐτὰ τὰ ἤκουσεν ὁ ἴδιος ὁ Πασᾶς ἀπὸ τὸ παράθυρον ὅπου ἐκάθητο, ἐπειδὴ μετὰ μεγάλην φωνὴν καὶ οἱ δύο τὰ ἐφώνησαν.

Ὅθεν ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. Παρευθὺς λοιπὸν ἀρπάσαντες τοὺς οἱ αἰμοβόροι ἐκείνοι: λύκοι τοὺς ἔστειραν ἐξω τοῦ Κάστρου μετὰ μεγάλην ταρχήν, ἔχοντες καὶ δύο γυμνά σπαθία ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν των διὰ νὰ δειλιάσουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ὀρώντας νὰ τρέμουν, βλέποντες τὴν τόσῃ μανίαν αὐτῶν. Τοῦτο ἔκαμε καὶ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο, τὸν Ἰωάννην λέγω, νὰ δειλιάσῃ πρὸς ὥραν καὶ νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ ὄψις του. Τοῦτον βλέπων ὁ Σταμάτιος τοῦ εἶπε μετὰ τὴν συνειθισμένην γλώσσαν (ἀλθανιστί): « Τί ἐπαθες, ἀδελφέ; ἐδειλίασες τὰ σκυλιά; δὲν ἐνθυμεῖσαι τὴν ἀπόφασιν ὅπου εἶχαμε πῶς ὄχι σπαθί ὅπου εἶναι ὁ πλέον σύντομος θάνατος, ἀλλὰ καὶ ζωντανούς νὰ μᾶς κάψουν νὰ μὴ προδώσωμεν τὴν πίστιν μας; πῶς τώρα φαίνεσαι δειλός; Πιρακάλεσε τὴν Παναγίαν μας νὰ σοῦ δώσῃ δύναμιν. » Αὐτὰ τὰ λόγια ἔδωκαν θάρρος τοῦ Ἰωάννου. Ἐξερχόμενοι δὲ

εις την έξω τοῦ Κάστρου πεδιάδα, τὴν λεγομένην Βουνάκι, ἔπρεχον πλῆθος πολὺ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν. Οἱ δὲ μακάριοι ἔκραζον μεγαλοφώνως : « Χριστιανοὶ εἴμεθα ! διὰ τὸν Χριστὸν ὑπάγομεν » εἰς τὸν θάνατον ! » Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι κατέναντι τῶν μακελλίων, κάτωθι τῆς παλαιᾶς βρύτης, ἐκεῖ τοὺς ἔστησαν νὰ τοὺς ἐρωτήσωσι ἂν μετενόησαν, νὰ τουρκίσουν, ἄλλως θὰ τοὺς κόψουν, δείχνοντές των καὶ τὸ σπαθί. Τότε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐξεφώνησαν καὶ οἱ δύο : « Ἀδελφοὶ χριστιανοί, χριστιανοὶ εἴμεθα καὶ διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθαίνομεν ! » Καὶ μάλιστα τριστῶς τὸ εἶπον : « Χριστιανοί, χριστιανοί, χριστιανοὶ εἴμεθα ! δὲν ἀλλάζομεν τὴν πίστιν μας ! Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου ! » Τότε παρευθὺς τοὺς ἀπεκεφάλισαν καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως καὶ ἀνέβησαν στεφηφόροι εἰς τοὺς οὐρανοὺς νὰ συνευφραίνωνται αἰωνίως σὺν τοῖς ἀθληταῖς καὶ μάρτυσι. Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν λείψανα ἔμενον καταφρονημένα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Ἔθεσαν δὲ μέσον τῶν δύο εἰς χαρτίον γεγραμμένην τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτομῆς των, ὅτι ἦσαν ἐναντίον τοῦ βασιλέως των καὶ κλέπται. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἠγγάρευσαν μερικοὺς χριστιανοὺς καὶ τὰ ἔσυραν, καὶ θέσαντες αὐτὰ εἰς ἕνα πιαντὲ τὰ ἔριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μερικοὶ δὲ φιλομάρτυρες χριστιανοὶ ἔλαβον φροντίδα καὶ ἐπιμελοῦντο νὰ τὰ σύρουν, ἀλλὰ διὰ τὸν πολὺ φόβον ἠκονόμησαν τὴν ὑπόθεσιν τοιουτοτρόπως ἔδωκαν λόγον εἰς ἕνα φιλόχριστον καὶ φιλομάρτυρα χριστιανὸν Γεωργάκην τὸ ὄνομα, ταμπάκην τὴν τέχνην, εἰς αὐτὸν λέγω ἔδωκαν εἰδῆσιν διὰ γράμματος νὰ προσέξῃ εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου εὕρισκετο πάντοτε διὰ τὸ ἔργον του. Λαβὼν λοιπὸν τὴν φροντίδα ὁ καλὸς Γεώργιος ἐπρόσεχεν εἰς τοῦτο. Μετὰ τέσσαρας δὲ ἡμέρας, πνεύσας σφοδρὸς νότιος ἄνεμος ἐξέβαλε τὰ τίμια λείψανα εἰς τὸ μέρος τοῦ Λαζαρέτου τῆς πανώλους, τὰ ὅποια λαβόντες οἱ χριστιανοὶ ἐνταφίασαν κρυφίως ἔξωθεν τοῦ γυναικείου μπάνιου εἰς τὸ ἐκεῖ χωράφιον, τὴν δὲ κάραν τοῦ Ἰωάννου δὲν εὔρηκην εἰμὴ μόνον τοῦ Σταματίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον, ἀδελφοί, τῶν νέων μαρτύρων Στ. — ματίου καὶ Ἰωάννου τῶν καλῶν αὐταδέλφων, καθὼς μὲ ὄλην τὴν ἐπιμέλειαν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἀπὸ φιλαλήβεις ἄνδρας χωρὶς τινος προσθήκης. Οὕτως ἠγωνίσθησαν οἱ καλοὶ νέοι, οὕτως ἀντέστησαν μέχρι τέλους, φυλάξαντες τὸν θησαυρὸν τῆς εὐτεβοῦς πίστεως καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως τηθέντες τὰς κεφαλὰς. Ἦσαν δέ, ὡς λέγουν, κατὰ τὴν ἡλικίαν ὁ μὲν Σταματίος ἐτῶν δέκα καὶ ὀκτώ, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐτῶν εἴκοσι καὶ δύο, ὧν ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθήημεν καὶ ἡμεῖς φυλάξῃ τὴν πίστιν ἀμώμητον μέχρι τέλους συνοδευομένην μὲ ἔργα θεάρεστα, ἵνα καὶ τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν, ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Συνελθόντες ἅπαντες πιστοί, συμζώνως ἀνευφημήσωμεν, τοὺς λαμπροὺς ἀριστέας, τὸν Ἰωάννην καὶ Σταματίον, καὶ ἐκ καρδίας αὐτοῖς ἐκβοήσωμεν : Μὴ διαλείπητε τὸν Θεὸν ἡμῖν δυσωπεῖν.

Θανεῖν ἠρετίασθε, ἀθανασίαν τε ἀπολαβεῖν ἐν Χριστῷ, κοινωνῆσαι τε δόξης, καὶ τῆς χορείας τῶν ἱερῶν ἀθλητῶν ἐπιποθῶντες, ἀνδρείως ἀντέστητε, καταβαλόντες ἐχθροὺς, ὧ καρτεροὶ ἀθληταί !

Θεοτοκίον

Ἐλπίς ὁ Θεόνουμφε καὶ δευτάτη πάντων βοήθεια, τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων καὶ ἐκζητούτων τὴν σὴν ἀντίληψιν, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πρεσβείαις ταῖς σαῖς ρῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Ῥοδὴ η'. Ἑπταπλασίω; κάμινον

Χαρμονικῶς συνδράμωμεν, εὐσεβεῖς φιλομάρτυρες, συγκαλοῦσι γὰρ ἡμᾶς οἱ νεομάρτυρες, ὁ θεὸς Σταματίος καὶ Ἰωάννης ὁ θαυμαστός, οἱ ἀπὸ τὰς Σπέτσας ἐκβλαστήσαντες νέοι αὐτάδελφοι τῆ φύτει καὶ ὁμίτροποι ἔστες, ὠραῖοι τε τῆ ὄψει καὶ πάγκοι τῆ γνώμῃ.

Ἄναξανέντες μάρτυρες, ὡς περ ῥόδα ἠδύπνοα, πᾶταν ἐκκλησίαν εὐκλεῶς φαιδρύνετε καὶ χάριν παρέχετε τοῖς πατριώταις ἅπασι, καὶ τοῖς συγγενέσι καὶ οικείοις καὶ ξένοις, καὶ κλέεις οὐρανοθεν, κατεπέμψατε πᾶσι, Σταματίε θεόφρον καὶ θεῖε Ἰωάννη.

Ράβδῳ σταυροῦ φραξάμενοι, καὶ ὡς δόρυ κατέχοντες πίστιν τὴν ὀρθήν, καὶ προσευχὴν ὡς θώρακα, ἐχθροῖς παρετάξασθε, ἀγαρηνοῖς τοῖς ἄφροσι, καὶ καταβαλόντες τὴν ὄρνῶν τὴν ἐκείνων, ἠθλήσατε νομίμως καὶ ἐδέξασθε στέφος χειρὸς ἐκ τοῦ Ὑψίστου ὡς μάρτυρες γενναῖοι.

Θεοτοκίον

Ἴνα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον ἀπεργάσῃται, Ἄχρηντε, ἄνθρωπος ἐκ σοῦ γεννάται ὁ φιλόανθρωπος καὶ σὲ ἀπειργάσατο μητέρα ὑπεράμωμον, καὶ ἀγκάλαις σαῖς ἐν τῷ ναῷ ὡς περ βρέφος προσήχθη καὶ ὠλέναις Συμεῶν ὑπεδέχθη, ὃν πίστει προσκυνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥοδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ Οὐρανός

Νῦν εὐρατε ἀνάπαυσιν τῶν δεινῶν καὶ χαρᾶς ἠξιώθητε ἐνδοξοὶ ἀπολαβεῖν, ὡς περ ἐποθήσατε ἐκ ψυχῆς· νῦν τοῖς χοροῖς εὐφραίνεσθε τῶν νεομαρτύρων καὶ παλαιῶν· νῦν θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου παρίστασθε ἐν δόξῃ, ὦ Ἰωάννη καὶ Σταματίε.

Ἀξίως τῶν στεφάνων παρὰ Χριστοῦ ἠξιώθητε ὄντως ὡς μάρτυρες περικλλεῖς κατεστολισμένοι περικλλῶς καὶ ταῖς ῥοαῖς τοῦ αἵματος νῦν ἔρραντισμένοι ταῖς ἐρυθραῖς, καὶ στέφει στολισθέντες χειρὶ τῆ τοῦ Ὑψίστου μετὰ μαρτύρων συνευφραίνεσθε.

Νῦν εὐρατε ἀνάπαυσιν τῶν δεινῶν, νῦν ἐλάβετε πόθου τὴν ἔκβασιν, ὦ ἀθληταί, νῦν ἀπολαύοντες τῶν ἀγαθῶν ἃ ὀφθαλμῶς οὐχ εἶώρακε, καὶ οὐδ' οὐκ εἰσῆκουσεν ἀληθῶς· νῦν χαίρετε ἐν δόξῃ ὑμνοῦντες σὺν ἀγγέλοις τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Θεὲ τῶν ὄλων Κύριε τοῦ παντός χάριν πέμψον ἐξ ὕψους ὡς εὐσπλαγγνος πᾶσι πιστοῖς τοῖς συναθροισθεῖσιν ἐν σῷ ναῷ, πανηγυρίσαι ἄσμασι καὶ δοξάζασι ὑμνῶν τοὺς ἀθλητάς, καὶ σῶτον ἡμᾶς πάντας καὶ ἄφεισιν παράσχου, ταῖς ἰκεσίαις τῶν μαρτύρων σου.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεοτόκε Μήτηρ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν κτίστην τῆς κτίσεως ταῖς σαῖς λιταῖς, φύλαττε καὶ σκέπε πάντας πιστοὺς ἐκ πάσης περιστάσεως καὶ ἐκ νοσημάτων καὶ συμφορῶν, πρεσβείαις τῶν ἁγίων, ὧν πίστει ἐκτελοῦμεν τὴν ἱεράν αὐτῶν πανήγυριν.

Ἐξαποστειλάριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Ἐδέξασθε μετὰ χαρᾶς, τὸ μαρτύριον τέλος, καὶ εὐρατε ἀνάπαυσιν, καὶ τῶν πόνων τὴν λύσιν, ἀπολαύοντες τοῦ πόθου, τὴν τελείαν ἐκβασιν, Σταματίε Ἰωάννη, καὶ Νικόλαε στερεεῖ· διὸ ἀεὶ διτωπεῖτε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Δεῦτε πάντες συνδράμωμεν, εὐσεβῶς ὡ φιλέορτοι, ἱερὰν εἰκόνα τε προσκυνήσωμεν, καὶ ἐκ καρδίας βοήσωμεν, καλλίνικοι μάρτυρες, μὴ ἐλλείπητε αἰεὶ, τοῦ πρεσβεύειν πρὸς Κύριον, τὸν φιλάγαθον, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον ἐκ παντοίων, συμφορῶν ἐπιρχομένων, θείαις ὑμῶν παρακλήσεσι.

Ὡς ὠραῖον καὶ ἐντιμον, ὡς τερπνὸν καὶ ἡδύτατον, ὡς Δαυτὸ ἐβόησεν ὁ θαυμασίος, τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀδελφοὺς ὁμίφρονας, συμπολίτην τε στερρόν, καὶ κοινῶς συναθλήσαντα, ἀπολαύοντας, τῶν στεφάνων τῆς νίκης καὶ τῆς ἄνω, κληρουχίας γενόμενος, συγκοινωνοὺς θεῖα χάριτι.

Ὡς καλῶς στρατευτάμενοι, βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Σταμάτιος σὺν τῷ Ἰωάννῃ τε, Νικολάφ τῷ στερρῷ, οἱ ἀστέρεις οἱ πάμφωτοι καὶ φαιδρότατοι, οἱ τῆς Σπέτσας ἀπάτης ἐνδειχθέντες, ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, καὶ εὐφροσύνης ὑπόθεσις.

Ἀπασπάτετε Μάρτυρες, τὰς ἀκτῖνας τῆς χάριτος, σελαγοῦντες ἅπαντας τῷ φωτὶ ὑμῶν, ὦ Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ θεῖε Σταμάτιε, γλυκυτάτη ξυνωρίς, καὶ αὐτάδελφον σύστημα, καὶ παρέχετε, τὰς αἰτήσεις τοῖς πίστει δεομένοις, ὡς πολλὴν τὴν παρρησίαν, πρὸς τὸν Δεσπότην κτησάμενοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀγαλλιᾶσαι καρδίας καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς, τὸν ὑπὲρ Χρι-

στοῦ θάνατον, ἐπόθησαν οἱ γενναῖοι αὐτάδελφοι, καὶ ὁ αὐτῶν συνοδίτης Νικόλαος, καὶ ἀνδρικῶς τοῖς τυράννοις ἀνθιστάμενοι ἔλεγον: Οὐδὲν ἡμᾶς δύναται χωρεῖται τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, οὔτε πῦρ, οὔτε ξίφος, οὔτε τις ἄλλη βία τανός· διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς τμηθέντες, νικηφόροι ἐν οὐρανοῖς ἀνίπτανται, ἀπολαύοντες τῶν ἀγῶνων τὰ ἔπαθλα, καὶ παρρησίαν ἔχοντες μαρτυρικὴν, πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πεθῶν τελούντων αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικὰ καὶ οἱ μαζαρισμοί.

Ἐκ τοῦ κανόνος ἡ γ'· καὶ ε' ᾠδή.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον Μαρτυρικόν.

Κοινωνικόν:

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ